

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **L. Š.,** zastoupený JUDr. Petrem Veselým, advokátem se sídlem Nerudova 348, Kadaň, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,** se sídlem Kongresová 2, Praha 4, proti udělení pokuty v blokovém řízení dne 3. 7. 2015, číslo bloku E1814131, série GE/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 5. 2018, č. j. 1 A 21/2017 – 16,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení nadepsaného usnesení Městského soudu v Praze, jímž byla jako nepřípustná podle § 68 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“, odmítnuta jeho žaloba, kterou se domáhal prohlášení nicotnosti rozhodnutí žalované ze dne 3. 7. 2015, číslo bloku E1814131 série GE/2014, kterým mu byla uložena pokuta v blokovém řízení ve výši 1000 Kč. Stěžovatel se měl dle údaje na bloku dopustit přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

[2] Městský soud žalobu odmítl s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010 – 65, dle kterého je žaloba nepřípustná proti správnímu rozhodnutí (zde rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, dále jen „zákon o přestupcích"), které bylo vydáno v důsledku souhlasu účastníka řízení a tedy jeho vědomého rozhodnutí, že přestupek nebude projednán v řízení, jehož předmětem by bylo skutkové i právní posouzení jeho jednání.

[3] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[4] Stěžovatel si je vědom uvedeného usnesení rozšířeného senátu, nicméně s ním nesouhlasí. Namítá, že účastníci silničního provozu podepisují pokutové bloky, aniž by byli schopni zkontrolovat právní kvalifikaci v nich uvedenou, a nemají ponětí o tom, zda pokutový blok splňuje všechny zákonné náležitosti. Pokud spáchají více přestupků a dojde k ohrožení jejich řidičského oprávnění, začnou tyto pokutové bloky zkoumat a jsou leckdy překvapeni, co na nich najdou. Usnesením rozšířeného senátu bylo stanoveno, že nemohou napadat tyto bloky žalobami na nicotnost, ale mohou namítat jejich nicotnost v navazujících řízeních, např. v řízení o námitkách proti záznamu v registru řidičů. Stěžovatel má za to, že taková koncepce není šťastná, neboť správní orgány se necítí dostatečně kompetentní k posuzování nicotnosti pokutového bloku a raději vycházejí ze zásady presumpce správnosti takových aktů. Osoba postižená pokutou tak má reálnou možnost namítat nicotnost až v žalobách proti správním rozhodnutím vydaným v navazujících správních řízeních, tedy až s odstupem několika let a v situaci, kdy je navazující rozhodnutí již pravomocné a vykonatelné. Může tak dojít i k situaci, že zatímco v jednom navazujícím řízení bude pokutový blok posouzen jako nicotný, v jiném nikoli.

[5] Stěžovatel podotýká, že danému systému zcela chybí opravný prostředek pro situaci, kdy v pokutovém bloku dojde evidentně k chybné právní kvalifikaci či je zcela zjevné, že se přestupek nestal. Pak správní orgány vychází z toho, že se účastník předem vzdal svých práv. Na újmu platnosti pokutového bloku není ani skutečnost, že účastník pokutový blok podepsal zjevně otřesen ihned po dopravní nehodě či v jiné tíživé osobní situaci, případně na základě uchlácholení ze strany policistů, kteří jej ujišťují, že za tento přestupek nejsou body, na místě to bude jen za 500 Kč, zatímco na magistrátu to bude v řádu tisíců. Stěžovatel má za to, že mnohem větší smysl by dával systém, ve kterém by bylo připuštěno podání žaloby na nicotnost rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení.

[6] Na základě uvedeného stěžovatel navrhuje, aby zdejší soud usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Žalovaná se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnost splňuje podmínky řízení a je přípustná a projednatelná.

[9] Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud upozorňuje, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.), a proto kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54). Pro úspěch v kasačním řízení je tak podstatné, jak kvalitně je stěžovatel schopen odůvodnit jím uplatněné námitky. Stěžovatel v podané kasační stížnosti v podstatě pouze velice obecně a hypoteticky předesílá, proč považuje systém posvěcený usnesením rozšířeného senátu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010 – 65, kdy účastník silničního provozu, jemuž byla uložena bloková pokuta (§ 84 a násl. zákona o přestupcích), nemůže podat žalobu proti rozhodnutí o uložení blokové pokuty, jejímž jediným důvodem je tvrzená nicotnost tohoto rozhodnutí, za nedokonalý, aniž by svoji argumentaci jakkoli individualizoval a vztáhnul na projednávanou věc. S ohledem na uvedené se k projednávané věci vyjádří pouze v obecné rovině rovněž Nejvyšší správní soud.

[12] Jak již uvedl městský soud, a ostatně i stěžovatel, možností přezkumu rozhodnutí vydaných v blokovém řízení se již zabýval rozšířený senát zdejšího soudu v usnesení ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010 – 65, přičemž stěžovatel neuvedl žádný argument, který by měl Nejvyšší správní soud přesvědčit o tom, aby se od uvedeného usnesení jakkoli odchýlil.

[13] Stěžovatel se v kasační stížnosti pokouší účastníky silničního provozu vykreslit jako osoby, které jsou nucené okolnostmi (dopravní nehoda apod.) nebo policisty podepsat pokutový blok. Stěžovatel však o tomto svém tvrzení nepřináší žádný důkaz nebo jakoukoli konkretizaci vztahující se k nyní projednávané věci, která by svědčila o tom, že byl stěžovatel tak otřesen nastalou situací, že si nebyl vědom svého jednání, nebo že by byl jakkoli donucen policisty podepsat pokutový blok. Nejvyšší správní soud považuje tvrzení stěžovatele za účelová. Stejně tak lze jako pouhé ničím nepodložené tvrzení shledat i argumentaci stěžovatele stran toho, že se správní orgány necítí být dostatečně kompetentními k posouzení toho, zda je rozhodnutí nicotné a tomuto posuzování se proto vyhýbají. Uvedené tvrzení stěžovatel žádným konkrétním případem nepodporuje a ani nedokládá. Jeho argumentaci tak nelze považovat za nic jiného než pouhou spekulaci, která nemá schopnost přesvědčit Nejvyšší správní soud k změně ustáleného názoru o nepřípustnosti stěžovatelovy žaloby.

[14] Rozhodnutí v blokovém řízení lze vydat pouze tehdy, je-li přestupek spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a osoba, která se jej měla dopustit, je ochotná pokutu zaplatit (§ 84 odst. 1 zákona o přestupcích). Jestliže by ten, kdo se měl podle závěru správního orgánu přestupku dopustit, nepovažoval přestupek za spolehlivě zjištěný nebo by nebyl z

jiného důvodu ochoten pokutu zaplatit (např. proto, že se domnívá, že se přestupek nestal, nebo že je na takové rozhodnutí příliš otřesen), nemusí souhlasit s projednáním přestupku v blokovém řízení a věc se projedná ve správním řízení. Zahájení správního řízení je tak jenom a pouze v dispozici osoby, která se měla přestupku dopustit, neboť právě jí je dáno na výběr, zda využije svého práva, aby spáchání přestupku bylo řádně prokazováno a bylo prováděno skutkové i právní hodnocení jejího jednání, nebo bude věc vyřešena na místě zaplacením pokuty. V dané věci však stěžovatel tohoto práva nevyužil a věc byla s jeho souhlasem vyřízena v blokovém řízení.

[15] Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Povaha blokového řízení však vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně v žalobě zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení a namítala, že se přestupek nestal, nebyl spolehlivě zjištěn, na bloku je uvedeno chybné právní ustanovení apod. Naopak s ohledem na zásadu *vigilantibus iura* (nechť si každý střeží svá práva) je nutné vycházet z toho, že obviněný z přestupku se souhlasem s uložením pokuty v blokovém řízení dobrovolně vzdal důkladnějšího zjišťování skutkového a právního stavu věci v rámci běžného řízení o přestupku. Jestliže tedy stěžovatel sám nepožádal o vedení správního řízení, v němž by mohl využít i řádné opravné prostředky, nemůže se dožadovat soudní ochrany proti (dle jeho názoru nicotnému) rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení.

[16] Nejvyšší správní soud s ohledem na uvedené souhlasí s městským soudem, že žaloba, jejímž jediným důvodem je tvrzená nicotnost rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení postupem podle § 84 odst. 1 zákona o přestupcích, je nepřípustná podle § 68 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud ostatně již v rozsudku ze dne 29. 12. 2004, č. j. 6 As 49/2003 - 46, který byl publikován pod č. 505/2005 Sb. NSS, dovodil, že *„pokud soudní řád správní označuje za nepřípustnou žalobu proti správnímu rozhodnutí, vůči němuž žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky [§ 68 písm. a) s. ř. s.], tím spíše (a minori ad maius) musí být nepřípustná žaloba proti rozhodnutí (zde: rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 84 a násl. zákona o přestupcích), které bylo vydáno v důsledku souhlasu účastníka řízení, a tedy jeho vědomého rozhodnutí, že přestupek nebude projednáván v řízení, jehož předmětem by bylo skutkové i právní posouzení jeho jednání*“.

[17] Ze všeho, co bylo uvedeno výše, vyplývá, že napadené usnesení není nezákonné z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Neúspěšný stěžovatel proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalované ji soud nepřiznal, neboť jí žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

pokračování

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. června 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu